nota služebnosti bytu, čerpání vody a cesty (100 a 10 K) tedy 110 K krát 10, tudíž 1100 K, proto celkem hodnota vzájemných plnění 4100 K, z čehož vyplývá, že hodnota tato jest vyšší polovice ceny obecné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. března 1921 čj. Rv I 790/20-1.

*JUDr. Edvard Strass.*

---

## *K výkladu § 84 odst. 2. c. ř. s. a čl. VI. č. 4. nov. o úlevě soudů.*

Nejvyšší soud zavrhl dovolání z těchto důvodů:

Odvolací soud nerozhodl o odvolání ve věci samé rozsudkem, nýbrž zrušil usnesením rozsudek I. stolice, jemuž vrátil věc k projednání a opětnému rozsouzení, vyhradiv při tom právní moc svého zrušovacího usnesení. Toto mohlo býti vzato v odpor jen rekursem (§§ 514 a 519 č. 3 c. ř. s.), nikoli však dovoláním, jež podati lze proti rozsudkům soudcův odvolacích (§ 502 c. ř. s.) — Dovolání žalovaných přes to podané jest tedy nepřípustné, čehož měly si dle § 517 c. ř. s. povšimnouti již soudy nižší. Nejde tu snad jen o nedopatření neb o pouhé nesprávné označení opravného prostředku, které by dle § 84 odst. 2 c. ř. s. a čl. VI. č. 4 nov. o úlevě soudů ovšem bylo bezvýznamno, kdyby bylo lze zřetelně seznati, oč se žádá. Z toho, že opravný prostředek podán byl dvojmo, že byl dle pol. 1) c) 13) saz. popl. soud. kolkován, dále pak z celého znění a obsahu jeho, zejména též z konečného návrhu naopak zřejmě jde na jevo, že byl vědomě podán jako dovolání a že se žádá, aby jako dovolání byl vyřízen. Proto nebylo lze proti vůli strany nakládati s přípravným spisem jako s rekursem, nýbrž slušelo zavrhnouti tento nepřípustný a celou podstatou svou pochybený prostředek opravný (§§ 471 č. 2, 474 odst. 2 a 513 c. ř. s.)

Žalobkyně byla si vědoma nepřípustnosti dovolání, pročež neměla příčiny podávati dovolací odpověď, taktéž zřejmě nepřípustnou. Když přece tak učinila, nelze útraty dovolací odpovědi pokládati za účelné (§ 41 c. ř. s.). Návrh na přisouzení jich proti žalovanému byl tedy zamítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. ledna 1920 čj. R I 18/20-1.

*R. z. s. Dr. J. Říha.*

---